

[Hans Schmidt.]

børn i tysk skole. Det skulle altså ske ud fra den tankegang, at det er en af forudsætningerne for, at slesvigsk parti i det lange løb kan udøve sin funktion som formidler mellem folkene.

Jeg er klar over, at dette ligger endog langt uden for den tilvante tankegang og praksis. Men eksemplet belyser situationen, og jeg kan tilføje, at den skitserede henvendelse til tillidsmændene allerede er praktiseret på en lignende måde i en anden sammenhæng — og med resultat — ligesom formidlerens gerning jo også er udøvet i praksis, f. eks. i spørgsmålet om 5 pct.s klausulen.

Umulig er en ny fremgangsmåde og et nyt forhold mellem grænselandets parter altså ikke, og der vil i tiden fremover med særligt henblik på den nye udvikling, med hensyn til de nye markeder, være rig lejlighed for begge parter til at gøre et arbejde i så henseende og nok af stof til et samarbejde i et dansk-tysk arbejdsfællesskab for Nordslesvig, så ikke mindretallet alene, men grænselandet som helhed kan fungere formidlende.

I tilslutning hertil vil jeg gerne bemærke, at slesvigsk parti er indstillet på at medvirke til en løsning af de problemer, der frembyder sig i det danske samfund og specielt i grænselandet, hvor vi har hjemme, og hvor vi lever og arbejder sammen med vore danske landsmænd. Alle bestræbelser, der tager sigte på en forøgelse af eksistensmulighederne i landet, har vor interesse, idet vi går ud fra, at vi får adgang til at medvirke og deltage i samfundets opgaver og trivsel på lige fod. Det at bekende sig til et mindretal føles jo af mange den dag i dag som en prioritet, der belaster eksistens- og erhvervs mulighederne, og det skulle vi gerne komme bort fra.

Dernæst må jeg atter omtale de forhold og følger, som er påført mine vælgere i tiden efter krigens ophør, og dertil knytte et håb og en forventning om en snarlig afslutning.

Med hensyn til problemer, som jeg ved tidligere lejligheder har fremsat angående konfiskationslovgivningen, håber jeg, at de er inkluderet i det af den højtærede statsminister i redegørelsen bebudede forslag til

lov om ændring i konfiskationsloven af 1946.

Hvad spørgsmålet om pensionerne angår, håber jeg, at behandlingen af sagerne kan genoptages, og jeg ville være taknemlig, dersom den højtærede finansminister kunne bekræfte, at de sager, som vi har sendt frem i begyndelsen af 1956, er med i forlægget for finansudvalget. Det drejer sig jo i reglen om gamle mennesker, der er henvist til deres pension, og som efter den lange ventetid skulle have krav på en hjælpende hånd.

Vi beklager også, at de renter, som foreløbig er opnået for mindretallets sårede og efterladte fra den anden verdenskrig, betragtes som skattepligtig indkomst i modsætning til de betydeligt højere renter fra første verdenskrig, og jeg kunne ønske en udtalelse om, hvorvidt der i loven ikke er hjemmel for en fritagelse.

Jeg vil også gerne her gøre gældende, at man i dag måtte kunne blive enig om en forsørgelse af alle frontsoldater uanset deres pas og deres sindelag, og uanset på hvilken side de har kæmpet.

Ganske generelt mener jeg, tiden må være inde til en endelig afvikling af krigens og opgørets følger, og at også i grænselandet hjemmehørende må få ophævet deres udvisningstilhold.

Til slut vil jeg gerne atter lægge et godt og indtrængende ord ind for mændene derude i Vridsløselille.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 17. oktober, kl. 10 med følgende dagsorden:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

Mødet hævet kl. 16⁵⁵.